

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascensi proficere cupientium utilitatem ac
subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 6. De Pietate erga Perentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

rum festa præmissio jejunio aut abstinentiâ, flagellati-
 one aut cilicio, confessione item & communione effici-
 si fieri potest, etiam eleemosyna Pauperi collata fe-
 brare: quotidie Litanias vel omnium Sanctorum
 specialiter hunc in finem compositas recitare, non la-
 reliquias & imagines pio & religioso cultu veneras, q
 2. Ut in omnibus necessitatibus ad eosdem cultu ille
 nero fiducia sensu confugiat. 3. Ut eos in omni
 quidem virtutibus, præcipuè tamen in optimâ
 festæ vitæ studio imitari studeat, certòque sibi pericu-
 deat, hunc cultum fore gratissimum Sanctis, tum
purissimus est, tum quia *amplissimus*, utpote
 vitæ totius opera complectens, tum quia *confisus*
mus, utpote ad finem usque vitæ perseverans,
 ipsam etiam noctem aut quietem interruptus.
 meritò quis horum Sanctorum devotus Client
 simam illam S. Augustini sententiam in mente
 moria habere debet: Vis semper laudare DEUM
 quidquid agis, bene facito, & laudâsti DEUM.
 notum illud distychon:

Sanctorum est cultus gratissimus, optima vita
 Hunc si reddideris, quæ petis, accipies.

§. VI.

De Pietate erga Parentes.

I. Est Virtus, quâ ijs, qui Ortûs & educatores
 nostræ principium sunt, debitum cultum exhibere
 unde hæc Virtus primariò quidem ad Parentes, & obedi-
 dariò tamen etiam ad Patriam, Fratres, aliòsque
 ne junctos se extendit; de qua tria præcipuè Alci-
 enda sunt.

II. Primum est, ut bene sciat, & doceat, quæ officia Filij debeant Parentibus, quæ quidem omnia ad collatitia ferè revocari possunt, Scilicet *ad amorem* (ad quem spectat, eos magni æstimare, & revereri, id est, citare, non lædere vel minimâ ratione) ac honorare tam veri veneris, quàm factis. 2. *Ad obedientiam*: ad quam spectat, dem cur illorum non tantùm imperia, sed nutus etiam & consilia inquirantur, & impleantur. 3. *Ad subventionem*: Sive in victu, si opus est, subministrando: sive in periculis hostibusque avertendis: sive in auxiliis pro morte feliciter obeunda, supplicioque Purgatorij deprecando præstandis.

III. Alterum est, ut bene cognoscat, quando, cur non obediendum sit Parentibus, nimirum juxta regulam à S. Hieronymo indicatam, dum dixit: honora matrem tuam, sed si te à vero Patre non separat. Tamen scito sanguinis copulam, quamdiu ille suum nomen dedit Creatorem. In hoc ergo casu non esse Parentibus obediendum, cum communi Theologorum sententiâ docet S. Thomas, idque ob triplicem rationem. Quia, ut ipse etiam Aristoteles, aliique Ethnici agnoverunt, in iis, quæ ad corporis Naturam pertinent, omnes homines pares, nec quisquam altero superior aut inferior est. 2. Quia, cum paternum jus sit participatio auctoritatis à DEO, à quo est omnis Paternitas, merito DEO potiùs, tanquam supremo Domino, quàm Parenti tanquam Vicario obediendum est. Hinc pulcherrimè S. Bernardus, sola, inquit, causa, quâ non liceat obedire Parentibus, DEUS est. Ipse enim dicit: Qui amat Patrem, & Matrem plùs quàm me, non est me dignus. 3. Quia à DEO infinities plùs, quàm à Parentibus accepimus nempe corpus & animam, cum tamen ab his nec ipsum corpus sine DEI operâ accepissemus,

semus, uti Job indicavit dicens: Nónne sicut lac lem-
fisti me, & sicut caseum coagulásti, ossibus & in un-
compegisti me, & visitatio tua custodivit Spiritum tuum in
um? Unde meritò S. Hieronymus dicebat: non enim
cui nata, sed cui renata es.

IV. Tertium est, ut sciat, quomodo non Mat-
dientiam tantum negare in certis casibus, sed etiam
amorem Parentibus, atque adeò odisse eos debet quibus
Id quod præclare S. Augustinus ostendit sequentibus
verbis: Sicut præceptum, quo perdere jubemur horti-
mam nostram, non ad id valet, ut se quisque in tantum
quod inexpiabile nefas est: & tamen valet, ut incedat
in se carnalem affectum animæ, quo cum impeditur quibus
to futuræ vitæ præsens vita delectat. Hoc est, ut ja-
quod dictum est: oderit animam suam, & perdat ad ve-
Quod tamen diligendo fit, quandoquidem aperit hac r-
fructum ejusdem animæ acquirendæ in eodem
cepto commemorat dicens: Qui perdiderit eam
seculo, in vita æterna inveniet eam. Ita & e-
rentibus rectè dicitur, ut, qui eos amat, perdat
non more parricidarum interficiens, sed spiritu
dio Verbi DEI carnalem effectum eorum quo
ipsum, & eos, quos genuerunt, irritamentis hujus
obligare conantur, piè fidenterque percutiens,
cicens, illud in eis vivere faciat, quo Fratres sunt
cum Filiis suis temporalibus Parentes æternos DEI
Ecclesiámque cognoscunt. Neque tristitia Pare-
inde secutura absterre debet, nam, ut bene D-
macus dixit, meliùs est contristare Parentes, quam
tristare Dominum JESUM: hic enim nos creaturam
salvavit, illi sæpe suos amando perdiderunt. Amorem
ipsiusque sanctum desiderium, extinguit in anima

ficut lacrimam parentum amorem: Qui autem utrosque amores
 fibus & in uno corde claudi posse putat, is seipsum decipit. Ve-
 Spiritus ista est ars Diaboli, inquit Platus, quæ illi in Parente
 at: non nostro Adamo nimium bene processit. Nam quid
 interest, inquit S. Augustinus, utrum in uxore, an in
 modo non Matre, dum tamen Eva in qualibet muliere, caveatur?
 us, sed nam ista, umbra pietatis de foliis illius arboris venit,
 os debet quibus se primi Parentes nostri damnabili pietate texe-
 rit sequuntur. Merito ergo S. Hieronymus Nepotianum ad-
 jubemus hortatus dixit: Ecce Adversarius in pectore tuo Chri-
 que intestum conatur occidere. Licet parvulus ex collo pen-
 e, ut imedeat Nepos, licet sparsa crine & scissis vestibus ubera,
 in imped quibus te nutrierat, Mater ostendat: licet in limine Pa-
 oc est iter jaceat, per calcatum perge Patrem. Siccis oculis
 & perdat ad vexillum crucis evola. Solum Pietatis genus est, in
 in aperta hac re esse crudelem.

§. VII.

De obedientia.

I. Est virtus, quæ promptam reddit Hominis vo-
 luntatem ad implendam voluntatem præcipientis; de
 qua quatuor notanda sunt Ascetæ.

II. Primum est substantia & perfectio illius:
 quam quidem cognitionem haud difficulter conseque-
 tur, si eandem secundum quatuor dimensiones conside-
 raverit: Et I. quidem *Altitudinem* sciat in eo consiste-
 re, ut non tantum in primo & secundo gradu quis hæ-
 reat, id est, potentias exteriores & voluntatem ad id,
 quod imperatum est, exequendum applicet, sed etiam
 judicium suum cum Superioris judicio conformet; quo
 sensu illud S. Apostoli intelligi potest? Omnis, id est,